Пас якось пастух овець на зеленій горі. Раптом з високості ринув на отару орел, ухопив кігтями ягня, шугнув з ним у небо й полетів на неприступну скелю, де мав гніздо.

Побачила те ворона й подумала:

"Бач, як легко здобув орел поживу! Чому б і мені так не зробити? Чим він кращий за мене? Хіба в нього розуму більше? Схоплю-но і я вівцю!"

Полетіла ворона до отари, покружляла над нею й кинулася на барана. Та коли вчепилася йому в спину, заплуталася в вовні і, замість злетіти разом із здобиччю, сама спіймалася, та так міцно, наче хто її прив'язав. Засіпалася ворона, забила крилами, щоби звільнитися. Але бараняча вовна обплелася круг її ніг і не пускала. Що дужче рвалася ворона, що більше старалася — то дужче заплутувалася.

Пастух, який сидів поблизу, почув биття крил і сказав собі:

— Десь тут птах є... Чому він так тріпонеться? Піду-но гляну.

Іде він, оглядає отару, аж бачить — ворона б'ється на баранячій спині.

— Оце так! — здивувався пастух.— Що це ти, пані вороно, робиш із моїм бараном? В орла граєш, чи що? Ну, начувайся!

Схопив кумасю, виплутав з вовни та й повисмикував пір'я з крил. Потім прив'язав до гілки, а ввечері забрав додому. Його діти дуже зраділи, побачивши ворону.

— Що це за птах, тату? Ми такого ще не бачили.

— Це ворона. Але вона хоче стати орлом.

— Чому вона хоче стати орлом? — питає більший син.

— Бо побачила, як орел полює, то й забаглося їй полювати так само. А про те забула, що орел великий та дужий, а вона — звичайний собі птах. Тому сьогодні й попалася.